

Ahoj Vladko,

mrzí mě, že Ti to nemůžu říct z očí do očí, protože když o tohle téma zavádím, zeptáš se, zda bychom se mohly bavit o něčem jiném. Na tohle asi nemáš náladu. Skoro jako bys zapomínala na všechny naše hry „na školu“, ve kterých jsem Tě vždycky nechala být paní učitelkou, na kvanta společně vypitých horkých čokolád v naší oblíbené kavárně, kde jsi mi vždycky mohla sníst tu výbornou domácí šlehačku a v neposlední řadě na to nekonečno „rad do života“, co jsme si hojně udělovaly, ať už šlo o kluky nebo pohádané rodiče. Díky tomu všemu víš, že jsem Ti vždycky přála to nejlepší. Jak myslíš, že mi teď je, když učitelé místo radosti ze snaživé studentky čím dál častěji zklamaně vzdychají nad písemkami s červenou čtyřkou?

Vzpomínám si, jak jsi loni jedinkrát „ujela“ a dostala pětku. Skoro ses zhroutila. Ne ze strachu z vašich, zklamalas sama sebe, bylo ti jasné, že máš na víc. Tvá úžasná máma Ti pak ohřála mléko s medem a celý večer vymýšlela příklady na povrch a objem válce.

Tak mi, prosím Tě, vysvětli, kde je ta stará Vladka se zaslouženými dvojkami, ale hlavně s nějakými ambicemi a životním cílem?! Z lycea nebo střední školy na prodavačku, to je trochu velký skok, nemyslíš? Ale kam jinam bys tedy s těmi známkami, co Ti vychází, chtěla jít?

Je mi jasné, že než k lomeným výrazům nebo textilnímu průmyslu v ČR si radši sedneš s kamarády do hospody, anebo trénování básničky vyměníš za zkoušku s kapelou, kde za bicími směle konkuruješ Willovi Championovi z Coldplay, jenže...

Zkus si tedy aspoň přečíst tenhle příběh, pár minut z odpoledního filmového maratónu snad oželiš...

„Ando, vstávej!“ volala paní Koudelková na svou dceru přes dveře. Z kuchyně se linula vůně čerstvě opečených toastů s marmeládou, v mikrovlnce se ohřívalo mléko na kakao. Aneta se probrala na svém velkém letišti, sjela po skluzavce dolů rovnou před skříň s pečlivě vyskládanými komínky triček, kalhot a mikin, hezky podle barev. Dokonce i stůl, který večer opouštěla zavalený papíry, byl dokonale uklizený, tělocvik, co si včera donesla ze školy domů, už nejspíš ležel v prádle.

„No tak Ani, přichvátni! Kakao ti klidně přihřeji, ale jet musíme dřív, Adam jde dneska plavat. „Dobré ráno, mami,“ zívla Aneta sedajíc si ke stolu, o kterém by nezasvěcený pozorovatel usoudil, že je nachystaný na velkou nedělní snídani. Byla však „obyčejná“ středa a paní Koudelková vypravovala své dvě ratolesti do školy. „Vyzvednu tě ve tři, jako vždycky,“ připomínala Andě, zatímco obratně mazala svačiny. Aneta nepřítomně přikývla, sledujíc plazmovou televizi, kde si sedmiletý Adam pouštěl pohádky. „Dneska přijde nová učitelku na matiku,“ začala Anda najednou. „Vždyť máte ve škole matikářů dost, ne?“ divila se paní Koudelková. „Prý to doma nemohla vydržet, po půl roce na mateřské nastoupila zpátky na část úvazku,“ vysvětlovala Aneta za pochodu, v ranním harmonogramu bylo na řadě malování. „Chudák dítě, tohle nepochopím. Já jsem ráda, že táta vydělává peněz dost a nemusím pracovat. Doma jsem už 15 let, od té doby co ses Ani narodila a jak jste spokojení, vid’?“ pousmála se. Anda na chvíli přerušila svůj každodenní zkrášlovací rituál, aby se

mohla zamyslet. Po chvíli řekla: „Mami, cos chtěla být, když jsi byla malá? Neříkej, že už tenkrát jsi byla přesvědčená, že se vdáš za bohatého chlapa a celý život strávíš mazáním svačin a žehlením.“ „To víš, že ne...“ řekla po krátké odmlce paní Koudelková. Pozornějším by neunikl náhlý lesk v jejích očích. Radši hned zvolala: „Jedeme!“

„Ahoj mami,“ řekla Anda, sedajíc si na sedadlo spolujezdce. „Aaaahoj!“ trhla sebou paní Koudelková, otřela si oči a jakoby nic otočila klíčkem v zapalování. „Tys brečela?“ zeptala se nechápavě Aneta. „Nene...“ zastírala mamka, i když jí bylo jasné, že ji dcera prokoukla. „Ani, ráno jsem Ti neodpověděla. Vždycky jsem chtěla být překladatelkou, novinářkou nebo třeba spisovatelkou, na základce jsme se třídou i dělali školní časopis. Jenže bych na gympl musela dojíždět do vedlejšího města, navíc jsem nebyla tak chytrá jako vy, naši mě tedy dali na zemědělku. Ve třetáku jsem se seznámila s tátou. Před maturitou ses mi narodila ty a bohužel nešlo zvládat učení a mimino zároveň, takže jsem projela. Ale táta zdědil firmu, peněz bylo dost, tak mě to ani nemrzelo, pracovat jsem nemusela. Jenže před dvěma lety jsem si najednou připadala méněcenná, a tak jsem se poctivě učila a dodělala si maturitu, určitě si vzpomínáš, jak jste týden chodili v tom samém oblečení,“ usmála se. „Rozhodla jsem se, že za každou cenu budu pracovat. Obešla jsem snad všechny okolní supermarkety, ale žádné volné místo zrovna neměli. Naděje mě však neopouštěla a domluvila jsem si práci ve fabrice za městem... Když to táta zjistil, strašně se naštoval. Prý: „Děláš si legraci, že si půjdeš za nějakých sedm tisíc měsíčně křivit záda k pásu? Kdybys radši byla ráda, že můžeš sedět doma! A co si o nás lidi pomyslí? Máme mercedes a barák jako kráva a ani ti nedám peníze?“ Nechtěla jsem s ním být na korďy, tak se smlouva v továrně zrušila, já zůstala u smetáku a vařečky. Dneska ráno jsi mi to všechno připomněla, tak jsem se trochu zasnula.“

„Pojedeme místo nakupování za Zuzčinou mámou do novin,“ oznámila o den později Anda mamce, když nasedaly do auta. „Proč?“ nechápala. „Shání někoho něco do rubriky o spokojené matce, rodině, vaření, a tak. Na to jsi expert, nebo ne?“ usmála se Aneta a s blaženým úsměvem zapnula rádio.“

Moje milá Vladěnko, jak Tě znám, nakonec se rozhodneš podle sebe, ale do smrti bych si vyčítala, že jsem neudělala něco, co bylo v mých silách... Tímto dopisem jsem Ti tedy chtěla naznačit, že i když náhodou nebudeš muset pracovat, stejně se dříve či později budeš chtít seberealizovat a nerada bych, aby Ti v cestě bránila nějaká hloupost, kterou bohužel pokaždé nejde napravit...

Barbora Miková

P.S.: Vím, jak jsme na tom obě s pamětí na „důležité věci“, taky proto to tu radši máš černé na bílém ;).

Barbora Miková

Věk: 14 let 5 měsíců

ZŠ Za Nádražím, 9. B

Český Krumlov